

Arrest

nr. 326 628 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die de Venezolaanse nationaliteit heeft, en verzoekster, die zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse nationaliteit heeft, verklaren België te zijn binnengekomen op 7 februari 2023. Zij dienen op 8 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 9 juni 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 14 maart 2024.

1.3. Op 30 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd op 2 mei 2024.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] in de staat Barinas. U verhuisde samen met uw gezin naar Maracaibo toen u negen jaar oud was. Uw ouders gingen in 2007 uit elkaar. In 2015 gingen u en uw partner [C.A.E.A.] (CGVS: [...]) samenwonen in een huis van uw tante. In datzelfde jaar sloot u zich samen met uw partner aan bij de politieke partij Acción Democrática (AD). U ging naar vergaderingen en organiseerde activiteiten. U nam samen met [C.] deel aan vier verkiezingsmarsen in 2016-2017 en nog eens twee protestmarsen in 2015-2016. In 2017 behaalde u een diploma systeemingenieur aan de universiteit dokter J. G. H. (...) in Maracaibo. U werkte van 2017 tot eind 2022 voor het privébedrijf Eureka. U was daar verantwoordelijke voor het systeembeheer.

Op 12 juni 2017 nam u samen met echtgenote deel aan een mars dichtbij uw huis. Het was een mars georganiseerd om de presidentskandidaat van Acción Democrática – Henri Ramos Allup – te steunen. Toen hij op het einde een speech gaf werd de mars plots gewelddadig. De Guardia Nacional (GN) en de colectivos gooiden traangasbommen en vuurden rubberen kogels af. U begon te lopen en raakte zo [C.] kwijt. Toen u ging schuilen in een appartementsgebouw zag u dat twee mensen op een motor u hadden gevolgd. U herkende één van hen genaamd [P.N.]. Ze namen u vast en sloegen u met hun wapens. Ook zeiden ze dat als u nog zou deelnemen aan protestmarsen, ze u en uw familie zouden doden. U ging hierna naar het ziekenhuis aangezien ze uw schouder ernstig hadden verwond.

De volgende dag ging u naar het openbaar ministerie (OM) om een klacht in te dienen tegen [P.N.]. Ze verwezen u door naar een andere dienst genaamd de intendencia, waar u op 14 juni naartoe ging. Daar legde u uit wat er was gebeurd en vroeg u om bescherming. Kort hierna begonnen jullie problemen. U en [C.] werden systematisch belaagd en beroofd door mensen waarvan u vermoedt dat ze bij de colectivos horen. In 2018 besloten jullie naar de grootouders van uw partner in San Jacinto te verhuizen. Na een paar maanden werden jullie opnieuw lastig gevallen.

In juli 2018 verhuisden jullie naar uw moeder in Barinas. Jullie konden hier veilig verblijven tot er in 2021 colectivos opdoken ten gevolge van de protesten omwille van de brandstof- en voedselcrisis. Jullie werden opnieuw lastig gevallen toen ze jullie identiteit ontdekten. Begin 2022 keerden jullie terug naar Maracaibo. Op 18 april 2022 kregen u en [C.] samen een zoon genaamd [J.A.]. Kort hierna begonnen de problemen opnieuw nadat de colectivos ontdekten dat jullie waren teruggekeerd. Jullie vroegen om hulp aan Acción Democrática, maar die zeiden dat ze jullie geen bescherming konden bieden. Op 11 november 2022 trouwde u met [C.].

U verliet Venezuela samen met uw echtgenote en zoon op 26 januari 2023. U ging via de grens naar Colombia. Op 6 februari 2023 nam u hier een vlucht en ging u via Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 7 februari 2023 en de volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon [J.A.C.E.] (nationaal nummer [...]) staat op de bijlage van uw verzoek. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de colectivos. U vreest verdere aanslagen op het leven van uw echtgenote, uw zoon en dat van uzelf.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenote, het paspoort van uw zoon, de Colombiaanse identiteitskaart van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, een medisch attest omtrent uw schouder, de klacht die u indiende, aanbevelingsbrieven naar aanleiding van jullie politieke activiteiten bij Acción Democrática en camerabewakingsbeelden van de voorkant van uw huis waarop onbekende mannen te zien zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u aan dat u door stress rode vlekken bent beginnen te krijgen en u hierdoor ook impotent bent geworden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14.03.2024 (verder NPO), p.2-3), hetgeen u op geen enkel ander moment tijdens de asielpprocedure naar voren hebt gebracht. Deze door u aangehaalde problematiek wordt echter niet ondersteund door enige attesten. U diende enkel een doktersattest in aangaande het letsel aan uw schouder. Ook haalde u zelf geen

bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd werd (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. U verklaarde de tolk en de gestelde vragen goed te hebben begrepen (NPO, p.20). Verder gaf u ook aan dat deze problematiek geen invloed op het interview zou hebben (NPO, p.3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de verklaringen van u en uw echtgenote en stukken in jullie administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst rijzen er vraagtekens bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen politiek actief te zijn geweest in Venezuela.

Zo is het zeer opvallend dat u en uw echtgenote geen enkele foto van jullie aanwezigheid op activiteiten van de partij hebben. Hiernaar gevraagd, zei u dat er foto's op uw sociale media stonden aangezien u daar zeer actief was, maar dat u door de problemen uw sociale media hebt verwijderd (NPO, p.11). Gevraagd of u nergens anders foto's hebt, zei u van niet (ibid.). Wanneer er dan werd benadrukt dat dit wel van belang is en het opmerkelijk is dat er geen enkele foto meer bestaat aangezien deze toch op uw gsm of computer moeten hebben gestaan alvorens u die op uw sociale mediaprofiel kon uploaden, herhaalde u dat u uw sociale media hebt verwijderd en voegde u toe dat uw gsm kapot is gegaan en u geen back-up hebt genomen (ibid.). Wanneer u dan werd gevraagd of er niet ergens foto's of bewijzen zijn van uw deelname van activiteiten op de sociale media van de partij of in het bezit van uw partijgenoten, zei u dat de website van de partij erg verouderd is, maar dat u wel nog eens kan zoeken. Gevraagd om het ook zeker eens te vragen aan uw vrienden binnen de partij, zei u dat u met [L.] en [J.] hebt gesproken en hen hebt gevraagd dergelijke foto's door te sturen, maar dat u hierop geen antwoord had gekregen. U voegde hierna meteen toe dat ze u vertelden dat ze geen foto's hadden en ze ook niet weten wie die informatie bijhoudt (ibid.). Het is opvallend dat u eerst verklaart geen antwoord te hebben gekregen om dan meteen erna te zeggen dat ze geen foto's van u of [C.] hebben. Verder dient nog opgemerkt dat u eerder in het persoonlijk onderhoud zei **geen enkele** communicatie meer te hebben gehad met leden van de partij vanuit België (NPO, p.10). Dat u dan plots verklaart wel nog contact te hebben met twee partijgenoten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Ook de verklaringen van uw echtgenote partner [C.A.E.A.] (CGVS: [...]) konden niet overtuigen. Wanneer zij gevraagd werd naar bewijs van deelnames aan marsen en politieke activiteiten, verwees ze naar de aanbevelingsbrieven die jullie voorlegden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 23/17224B d.d. 14.03.2024 (verder NPO2), p.9). Hierover dient opgemerkt dat dit documenten zijn die geschreven zijn op jullie eigen vraag en die dus een gesolliciteerd karakter hebben. De bewijswaarde hiervan is dan ook zeer relatief. Wanneer er dan werd benadrukt dat het goed zou zijn mochten jullie in de nabije toekomst aan foto's kunnen komen, antwoordde ze dat jullie berichten naar collega's hebben gestuurd, maar hierop nog geen antwoord hebben gekregen (ibid.). De vaststelling dat jullie verklaringen hierover niet overeenkomen – u verklaart namelijk dat uw partijgenoten zeiden geen foto's te hebben, terwijl uw echtgenote verklaart nooit een antwoord te hebben gekregen – doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie politieke profiel. Verder blijft het zeer opvallend dat jullie geen enkele foto meer hebben van jullie deelname aan marsen en activiteiten. Ten slotte dient opgemerkt dat het CGVS tot op heden geen foto's of andere documenten heeft ontvangen die jullie politieke betrokkenheid bij Acción Democrática aantoonen.

Voorts waren de verklaringen van u en uw echtgenote omtrent de aard van de protestmarsen in 2017 tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat de marsen waaraan jullie meededen normaal gezien redelijk vredig verliepen (NPO, p.15). Gevraagd welke van de vier marsen waaraan jullie hebben meegedaan gewelddadig waren en welke vredevol, antwoordde u dat de eerste twee vredig waren en de andere twee niet (ibid.). Wanneer uw echtgenote dezelfde vraag kreeg, antwoordde ze dat er tijdens **alle** protestmarsen van de oppositiepartij agressie was door de nationale garde en de colectivos (NPO2, p.8). Wat later werd hier opnieuw op ingegaan. Uw echtgenote verklaarde toen dat de protestmars op 12 juni de ernstigste was, maar dat er tijdens de andere marsen in 2017 ook telkens mensen werden vervolgd en er altijd werd geschoten en traangas gegooid (NPO2, p.11). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd werd met uw verklaring dat de eerste twee marsen vredevol waren, antwoordde ze dat dit wel gedeeltelijk waar is, maar dat die inschatting van vredevol van persoon tot persoon afhangt (ibid.). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd. Dat u verklaart dat de twee eerste marsen in 2017 vredevol waren, terwijl uw echtgenote verklaart dat er op deze

marsen werd geschoten en met traangas gegooid is een duidelijke tegenstrijdigheid. De bovenstaande vaststelling doet sterk twijfelen aan jullie deelname aan politieke marsen en activiteiten in Venezuela.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van u en uw echtgenote omtrent de vermeende vervolging en belaging door de groepering van [P.N.], de colectivos, nadat u klacht tegen hem indiende.

Er dient ten eerste opgemerkt dat uw verklaringen over de protestmars waarbij u werd verwond niet overeenkomen met die van uw echtgenote. Zo waren jullie verklaringen omtrent het startuur tegenstrijdig. Wanneer u gevraagd werd hoe laat de mars op 12 juni begon, antwoordde u dat dit **na de middag** was en het geweld twee of drie uur later van start ging (NPO, p.16). Uw echtgenote antwoordde dan weer dat de mars om **negen à tien uur 's ochtends** begon en dat het geweld was gestart om twaalf uur 's middags (NPO2, p.11). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen hield zij vol dat de mars 's ochtends begon (NPO2, p.12). Gevraagd hoe laat precies, zei ze dat jullie om halftien à tien uur samenkwamen en dat het geweld rond één à twee uur in de namiddag begon (ibid.). Dat uw echtgenote initieel verklaart dat het geweld om twaalf uur was gestart, om erna, nadat ze op jullie tegenstrijdige verklaringen werd gewezen, dit veranderde naar één à twee uur, alsook het feit dat jullie verklaringen hierover niet overeenkomen, zet de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas sterk op de helling.

Ook jullie verklaringen omtrent de route van de betoging bleken weinig overeenstemmend. Zo verklaarde u dat de betoging doorging op de Avenida El Milagro, een lange, grote en rechte baan en dat zo'n hoofdwegen vaak werden gebruikt voor betogingen omdat mensen zo de mars goed konden zien (NPO, p.16). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat er geen vaste route was en jullie van straat tot straat doorheen de hele 'sector' wandelden (NPO2, p.12). De vaststelling dat jullie opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de gebeurtenis waarmee alle problemen zijn begonnen doet sterk twijfelen aan jullie ingeroepen vrees voor vervolging.

Voorts waren jullie verklaringen omtrent het moment waarop de colectivos en de nationale garde de mars gewelddadig uiteen dreven opmerkelijk. U zei hierover dat het geweld begon toen de mars afgelopen was, de kandidaat een speech aan het geven was en jullie afscheid aan het nemen waren (NPO, p.16). Uw echtgenote zei dan weer dat jullie vredig aan het wandelen waren en mensen aan het overtuigen waren om deel te nemen aan de mars toen het geweld begon (NPO2, p.12). Wanneer uw echtgenote werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde ze dat er inderdaad een speech gaande was en jullie kandidaat op een camionette stond en aan het praten was terwijl jullie wandelden (NPO2, p.12). Wat er ook van zij, het blijft opmerkelijk dat u verklaarde dat de mars afgelopen was, terwijl uw echtgenote dit tegensprekt en zegt dat jullie al wandelend mensen aan het overtuigen waren om deel te nemen. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan jullie deelname aan een protestmars op 12 juni 2017 in Maracaibo. Logischerwijs kan er ook geen geloof gehecht worden aan de incidenten die uit deze gebeurtenissen voortvloeiden. Desalniettemin dient opgemerkt dat jullie verklaringen hierover wederom weinig overtuigend waren.

Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af omtrent de start van jullie belaging. Zo zei u dat u klacht was gaan indienen en dat jullie **diezelfde week** al werden lastig gevallen (NPO, p.18). Uw echtgenote zei dan weer dat ze jullie pas **maanden na de klacht** zijn beginnen lastig te vallen (NPO2, p.13). Gevraagd of het dus over meerdere maanden gaat, antwoordde uw echtgenote instemmend en verklaarde ze dat het over één à drie maanden ging (ibid.). Wanneer uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaring, zei ze dat ze twintig dagen na de agressie wel al geluiden in het huis hoorde, maar dat de problemen pas na ongeveer een maand of twee echt begonnen (NPO2, p.14). Jullie verklaringen hierover staan haaks op elkaar. U zei namelijk dat jullie iemand hadden gezien die het huis was proberen binnenkomen in de week dat jullie de klacht hadden ingediend en dat het die week daarop duidelijk werd dat er acties tegen jullie werden ondernomen (NPO, 18). Dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de start van de bedreigingen, een cruciaal moment in jullie asielrelaas, zet de geloofwaardigheid van diezelfde verklaringen hierover sterk op de helling.

Ook over het begin van de bedreigingen in San Jacinto waren jullie weinig consistent. Zo zei u dat jullie merkten dat ze jullie hadden gevonden toen er gemotoriseerde bendes langs het huis passeerden, met stenen gooiden, met graffiti op de wand spoten en op het huis schoten (NPO, p.18). Uw echtgenote zei dan weer dat jullie wisten dat de bedreigingen opnieuw waren begonnen omdat jullie 's nachts geluid hadden gehoord aan de voor- en achterdeur en hierna merkten dat de deur geforceerd was (NPO2, p.14). De

vaststelling dat jullie verklaringen omtrent de bedreigingen opnieuw niet overeenkomen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas.

Ten slotte dient opgemerkt dat uw echtgenote inconsistente verklaringen aflegde omtrent de colectivos die jullie bedreigden in Barinas. Zo verklaarde ze dat de colectivos naar Barinas waren gekomen omwille van de protesten door de voedsel- en brandstoftekorten. Uw echtgenote zei hierbij dat dit **colectivos uit Maracaibo waren** (NPO2, p.10). Toen u gevraagd werd of dit het geval was, zei u dat dit normaal gezien niet zo was aangezien de afstand tussen de twee gebieden erg groot is en omdat u niemand van de groepering uit Maracaibo had herkend (NPO, p.19). Wanneer uw echtgenote hier opnieuw over werd bevraagd, zei ze plots niemand te hebben herkend (NPO2, p.14). Gevraagd hoe ze dan weet dat het colectivos uit Maracaibo zijn, antwoordde ze dat [P.N.] verschillende mensen bij de staat heeft en hij een deel van zijn mensen naar Barinas heeft laten gaan (ibid.). Wanneer haar dan werd gevraagd te bevestigen dat het colectivos uit Maracaibo waren, zei ze plots dat het allemaal dezelfde bende is en dat wanneer een bendehoofd een probleem heeft met bepaalde mensen, de andere bendeleiders van andere sectoren die problemen ook hebben (ibid.). Er dient opgemerkt dat de verklaringen van uw echtgenote omtrent de colectivos in Barinas erg vaag en inconsistent waren. De vaststelling dat ze initieel verklaarde dat het colectivos uit Maracaibo waren, om dit dan erna te veranderen naar colectivos uit een andere sector doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse colectivos.

U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u, uw echtgenote en uw zoon bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van uw relaas vermogen te herstellen. De identiteitsdocumenten – het paspoort en identiteitskaart van u en uw echtgenote, het paspoort van uw zoon, de Colombiaanse identiteitskaart van uw echtgenote en jullie huwelijksakte – bevatten louter informatie over jullie identiteit, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. Wat betreft het medisch attest omtrent uw schouder dient opgemerkt dat op basis hiervan niet kan worden vastgesteld wanneer en in welke omstandigheden u het beschreven letsel hebt opgelopen. De bewijswaarde hiervan is dan ook zeer relatief. Aangaande de bewakingsbeelden van de voorkant van jullie huis waarop onbekende mannen te zien zijn dient opgemerkt dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Documenten hebben bovendien louter een ondersteunende functie en kunnen enkel geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, in uw geval werd hierboven vastgesteld dat de verklaringen van u en uw echtgenote over uw voorgehouden problemen met de colectivos geenszins geloofwaardig zijn. Wat betreft de klacht die u bent gaan indienen dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten en dat in dit geval er geen geloof gehecht kon worden aan de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze klacht. Ook dient opgemerkt dat deze klacht werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen. De bewijswaarde hiervan is dan ook zeer relatief.

De aanbevelingsbrieven ter aanleiding van jullie politieke activiteiten bij Acción Democrática werden reeds hierboven besproken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van

*zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.*

*Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.*

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] in Maracaibo in de staat Zulia. U bent opgegroeid bij uw grootouders langs vaderskant. In 2015 verhuisde u samen met uw partner [A.C.P.] (CGVS: [...]) naar een huis van zijn tante. In datzelfde jaar sloot u zich samen met [A.] aan bij de politieke partij Acción Democrática (AD). U ging naar vergaderingen en organiseerde mee activiteiten. U nam samen met uw partner deel aan verschillende protestmarsen. De eerste was in juli 2015, de tweede in het begin van 2016. Verder nam u nog deel aan vier protestmarsen in 2017.

Op 12 juni 2017 nam u samen met uw partner deel aan een protestmars dichtbij huis. Die mars werd gewelddadig uiteengedreven door de colectivos en de nationale garde. U vluchtte weg en raakte [A.] kwijt. Na een tijd kon u contact met hem maken en vernam u dat hij door de twee personen werd verwond en naar het ziekenhuis was gebracht. Uw partner had één van deze twee mannen herkend, namelijk [P.N.]. De dag erna zijn jullie naar het openbaar ministerie (OM) gegaan om een klacht tegen hem in te dienen. Daar zeiden ze dat jullie naar een andere dienst – de intendencia – moesten gaan van de staat Zulia. Jullie deden dit de volgende dag.

Zo'n twintig dagen later begonnen de problemen. U en uw partner werden belaagd en beroofd. Er werd ook geprobeerd om in jullie huis in te breken. Toen u op een moment alleen naar buiten ging, werd er getracht u te verkrachten. Jullie vermoeden dat de colectivos, waar [P.N.] bij hoort, hiervoor verantwoordelijk zijn.

In januari 2018 besloten jullie naar het huis van uw grootouders in San Jacinto te gaan. Zo'n zes maand later werden jullie opnieuw lastig gevallen. Jullie besloten hierna bij uw schoonmoeder in Barinas te verblijven. Dat verliep goed tot er in 2021 colectivos opdoken ten gevolge van de protesten omwille van de brandstof- en voedselcrisis. De problemen begon opnieuw toen ze jullie identiteit ontdekten.

In januari 2022 keerden jullie terug naar Maracaibo. U en uw partner probeerden jullie terugkomst geheim te houden maar dit lukte niet. De colectivos begonnen jullie opnieuw lastig te vallen. Jullie vroegen om hulp aan Acción Democrática, maar die zeiden dat ze jullie geen bescherming konden bieden. Op 18 april 2022 kregen u en [A.] samen een zoon genaamd [J.A.]. Zo'n halfjaar later, op 11 november 2022, stapten jullie in het huwelijksbootje.

U verliet Venezuela samen met uw echtgenoot en zoon op 26 januari 2023. U ging via de grens naar Colombia. Op 6 februari 2023 nam u hier een vlucht en ging u via Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 7 februari 2023 en de volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon [J.A.C.E.] (nationaal nummer [...]) staat op de bijlage van uw verzoek.

In juni of juli 2023 verhuisden uw grootouders omwille van de situatie naar Colombia.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de colectivos. U vreest dat u, uw echtgenoot of uw zoon zullen gedood worden.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenoot, het paspoort van uw zoon, uw Colombiaanse identiteitskaart, jullie huwelijksakte, een medisch attest omtrent de verwonde schouder van uw echtgenoot na de protestmars, de klacht die jullie indienden ten gevolge van de protestmars, aanbevelingsbrieven ter aanleiding van jullie politieke activiteiten bij Acción Democrática, en bewakingsbeelden van de voorkant van uw huis waarop onbekende mannen te zien zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Het CGVS wijst er verder op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

U verklaart zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit te hebben (verklaring DVZ, punt 6a, 6b en 6d, en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS 23/17224B d.d. 14.03.2024 (verder NPO2), p.3 en 4), hetgeen ook blijkt uit de door u voorgelegde Colombiaanse identiteitskaart.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de overheid van Venezuela als die van Colombia.

Wanneer u werd gevraagd of u ten aanzien van Colombia een vrees koestert, antwoordde u instemmend (NPO2, p.15). U zei hierover dat u colectivos had gezien toen u in Colombia was en u daarom wist dat het

daar onveilig was (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd hoe u wist dat het om colectivos ging in Colombia, antwoordde u tweemaal niet op de vraag. Bij een derde poging zei u vaagweg dat u die mensen gewoon kan herkennen omdat ze gewone burgerkleren dragen en gewapend zijn en kunnen doen wat ze willen zonder vervolging (ibid.). Er dient ten eerste opgemerkt dat uw verklaringen hierover erg vaag zijn. Ten tweede dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht wordt aan uw problemen met de colectivos in Venezuela (zie infra). Dat u dus wel in het vizier zou lopen van de colectivos in Colombia kan logischerwijs evenmin geloofd worden.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en uw verzoek om internationale bescherming volledig steunen op de motieven die door uw partner [A.C.P.] (CGVS: [...]) werden aangehaald. Inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Wat betreft uw verklaring dat er getracht is u te verkrachten toen u naar de supermarkt ging dient opgemerkt dat dit niet meteen betwist wordt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14.03.2024 (verder NPO2), p.14). Wel kan er niet geloofd worden dat dit incident werd uitgevoerd door handlangers van [P.N.] ten gevolge van de klacht die u tegen hem indiende. Zoals in de beslissing van uw partner reeds beschreven – en hierboven vermeld – hebt u niet aannemelijk gemaakt door de colectivos te zijn belaagd en bedreigd na het indienen van een klacht tegen hen. Dat er dus in die context een poging tot verkrachting zou hebben plaatsgevonden kan niet geloofd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen dat zij alles uit voorzorg gewist hebben, gelet op het levensbedreigend risico voor politieke activisten in Venezuela. Zij leggen uit dat zij niet op voorhand wisten dat zij het land zouden verlaten en in België bescherming zouden verzoeken, waardoor zij geen *back-up* van hun foto's gemaakt hebben. Zij zouden uitsluitend contact hebben opgenomen met partijgenoten om naar foto's te vragen en verder zou er geen contact zijn geweest. Zij voegen enkele foto's bij waarop zij op de laatste bijeenkomsten van de partij te zien zouden zijn en voegen toe dat zij deze verkregen hebben via L., die niet alleen een partijgenoot, maar ook een oude vriend van de universiteit is. Zij verwijten de commissaris-generaal de neergelegde aanbevelingsbrieven niet ernstig te nemen en stellen zich de vraag waarom een organisatie of een partij een aanbevelingsbrief zou schrijven zonder dat er sprake is van een daadwerkelijk engagement. Volgens hen wordt hun politiek engagement ondersteund door de foto's en de aanbevelingsbrieven. Zij verduidelijken dat zij met "geen antwoord ontvangen" bedoelden dat zij tot op heden geen foto's hebben ontvangen en niet dat er helemaal geen tegenbericht is gekomen op hun vraag.

Vervolgens benadrukken verzoekers dat zij als twee afzonderlijke personen een asielaanvraag hebben ingediend op basis van gelijkaardige asielmotieven. Dit heeft volgens hen niet alleen gevolgen voor de vorm van hun verklaringen, maar ook voor de inhoud ervan. De commissaris-generaal diende volgens hen rekening te houden met hun verschillende persoonlijkheden en emoties en mocht hun verklaringen niet blindelings naast elkaar leggen om eventuele tegenstrijdigheden te vinden. Zij merken op dat zij tijdens de betogingen logistieke taken uitvoerden, zoals het uitdelen van water en T-shirts, het aanduiden van toiletten en het in de gaten houden van ontsnappingsroutes, waardoor zij tijdens de mars niet elke seconde samen waren. Volgens hen heeft ieder van hen afzonderlijk bepaalde zaken gezien en ervaren. Zij stellen dat er op de plaatsen waar verzoeker zich bevond tijdens de eerste twee betogingen geen sprake was van agressie, terwijl verzoekster aanwezig was op locaties waar wel geweld en agressie plaatsvonden, waardoor zij alle vier de betogingen van 2017 als ernstig heeft beschreven. Volgens verzoekers hebben zij dan ook geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd, maar elk hun eigen ervaringen weergegeven zoals zij die persoonlijk beleefd hebben.

Voorts werpen zij op dat de voorbereidingen al vroeg begonnen waren, maar dat de effectieve mars pas rond de middag plaatsvond. Volgens hen heeft verzoekster uitgelegd dat zij in de ochtend aan het kijken en bespreken waren waar ze zouden beginnen te lopen. Zij verwijten de commissaris-generaal geen grondig onderzoek te voeren naar hun verklaringen. Daarnaast stellen zij dat de betoging doorging op de Avenida El Milagro, maar dat de betogers de zijstraten ingingen om de politieblokkades te vermijden. De lange, rechte baan was volgens hen de vaste route van de betoging, maar er werden ook af en toe zijstraten genomen die de baan doorkruisten.

Verzoekers voeren aan dat zij aan hun vorige raadsman hadden meegedeeld dat er een foutieve vertaling was gebeurd, dan wel een misverstand had plaatsgevonden met betrekking tot het begin van het geweld. Volgens hen begon het geweld toen de mars bijna de eindlocatie bereikte en dus nog niet afgelopen was, in tegenstelling tot wat foutief werd genoteerd tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud. Zij merken op dat de kandidaat op dat moment bezig was met zijn toespraak, terwijl de betogers nog onderweg waren naar de eindlocatie.

Verzoekers herhalen dat zij de gebeurtenissen elk op een andere manier beleven en dus ook anders interpreteren. Zo stellen zij dat zij in dezelfde week vooral geluiden op het dak hoorden, maar dat zij toen nog niet zeker waren of dit effectief om een belaging ging. Volgens hen verklaart dit waarom verzoekster deze geluiden niet als het begin van de belaging beschouwde. Zij stippen aan dat de bedreigingen na twee à drie weken frequenter werden, waardoor er geen twijfel meer bestond dat zij daadwerkelijk belaagd werden, en dat verzoekster slachtoffer werd van een verkrachtingspoging, die zij als beginpunt van de belaging genomen heeft. Verzoekers betogen dat hun verklaringen over de bedreigingen in San Jacinto op hetzelfde neerkomen, maar dat verzoeker meer details en feiten heeft weergegeven. Volgens hen komt het er op neer dat zij zich realiseerden dat zij gevonden waren. Zij wijzen erop dat verzoekster verklaard heeft dat de *colectivos* behoren tot dezelfde organisatie en dat het een grote bende is en dat zij aldus niet dezelfde individuen bedoelde, maar wel dezelfde criminele groepering. Zij verwijzen ook naar de opmerkingen van hun raadsman dienaangaande.

Tot slot werpen verzoekers op dat het niet ernstig is te stellen dat de veiligheidssituatie in Venezuela voldoende stabiel zou zijn en dat zij niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betogen dat georganiseerde misdaad in Venezuela is toegenomen en dat megabendes steeds vaker betrokken zijn bij drugshandel, ontvoeringen, afpersing en huurmoorden. Verwijzend naar ACLED, merken zij op dat het geweld in die mate is toegenomen dat het als politiek geweld dient beschouwd te worden. Volgens hen is het bendege geweld op een zodanig niveau dat iedereen er slachtoffer van kan zijn. Verwijzend naar het COI Focus rapport, stellen zij dat criminele activiteiten, die in de voorgaande jaren afgenomen waren, in de afgelopen drie jaar toenamen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgend nieuw stuk:

- Foto's vergadering.

3.1. Op 26 maart 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- COI Focus Venezuela: Situatieschets, 26 september 2024;
- EUAA: Venezuela Country Focus, november 2023;
- COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie, 13 mei 2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Venezuela gedood te worden door de *colectivos* vanwege hun aansluiting bij de politieke partij *Accion Democratica* (AD) en hun deelname aan protest- en verkiezingsmarsen.

4.3.2. Middels de bestreden beslissingen weigert de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatussen toe te kennen en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers' verklaringen politiek actief te zijn geweest in Venezuela zijn niet geloofwaardig gezien (a) zij geen enkele foto van hun aanwezigheid op activiteiten van de partij hebben; (b) de aanbevelingsbrieven een gesolliciteerd karakter hebben; (c) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over de berichten die zij gestuurd hebben om foto's van hun activiteiten te bekomen; (d) hun verklaringen omtrent de aard van de protestmarsen in 2017 tegenstrijdig zijn;
- ii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers' deelname aan een protestmars op 12 juni 2017 in Maracaibo, gezien zij niet eenduidig zijn over (a) het start-uur; (b) de route van de betoging en (c) het moment waarop de *colectivos* en de nationale garde de mars gewelddadig uiteen dreven;
- iii) Gelet op voorgaande vaststellingen kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers' verklaringen omtrent de vermeende vervolging en belaging door de groepering van P.N., de *colectivos*, nadat zij klacht tegen hem indienden, te meer gezien zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over (a) de start van hun belaging; (b) het begin van de bedreigingen in San Jacinto; (c) de *colectivos* die hen bedreigden in Barinas;
- iv) De overige door hen neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van hun relaas vermogen te herstellen nu (a) verzoekers' paspoorten en identiteitskaarten, het paspoort van hun zoon, de Colombiaanse identiteitskaart van verzoekster en hun huwelijksakte louter informatie bevatten over hun identiteit, iets wat in deze beslissing niet meteen ter discussie staat; (b) er op basis van het medisch

attest omtrent verzoekers schouder niet kan worden vastgesteld wanneer en in welke omstandigheden hij het beschreven letsel heeft opgelopen, waardoor de bewijswaarde zeer relatief is; (c) er aan de bewakingsbeelden van de voorkant van hun huis waarop onbekende mannen te zien zijn, geen bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en deze enkel geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten, wat hier niet het geval is; (d) de klacht enkel geloofwaardige verklaringen kracht kan bijzetten, wat hier niet het geval is, nu er geen geloof gehecht kon worden aan de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze klacht, alsook dat de bewijswaarde ervan zeer relatief is gezien deze klacht werd opgesteld op basis van hun eigen verklaringen;

v) Het is niet geloofwaardig dat verzoekster in het vizier zou lopen van de *colectivos* in Colombia;

vi) Verzoeksters verklaring dat er getracht werd haar te verkrachten toen zij naar de supermarkt ging, wordt niet meteen betwist, maar het is niet geloofwaardig dat dit incident werd uitgevoerd door handlangers van P.N. ten gevolge van de klacht die verzoekers tegen hem indienden.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoekers toe om de motieven uit de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijven. In hun verzoekschrift beperken zij zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van hun vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, doch laten zij in hun geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van hun voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.3.3.1. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij gevisieerd worden door de *colectivos* omwille van hun politieke activiteiten. Vooreerst is het niet plausibel dat verzoekers, die al sinds januari 2015 actieve leden zouden zijn van *Accion Democratica* (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster, p. 6), pas meer dan twee jaar later plots problemen krijgen met de *colectivos*, namelijk toen verzoeker in juni 2017 zou zijn aangevallen tijdens een mars in de buurt van hun woning (NPO verzoeker, p. 13; NPO verzoekster, p. 10). Indien zij werkelijk van in het begin zeer actief waren binnen de partij – met een deelname aan protestmarsen, verkiezingscampagnes, vergaderingen, sensibiliseringsacties en deur-aan-deurbezoeken (NPO verzoeker, p. 8-10; NPO verzoekster, p. 6-8) – is het bevreemdend dat zij al die tijd zouden wachten vooraleer verzoekers persoonlijk te bedreigen. Dit geldt des te meer nu P.N., lid van de *colectivos*, al sinds 2015 wist waar verzoekers woonden en ook op de hoogte was van hun politieke overtuiging (NPO verzoeker, p. 17). Hierbij komt dat het niet aannemelijk is dat enkel verzoekers het doelwit zouden geweest zijn van de *colectivos* omwille van hun deelname aan de marsen, terwijl geen enkele van de andere aanwezigen of partijleiders, ondanks hun gelijkaardige betrokkenheid, met problemen te maken heeft gekregen. Verzoekers verklaren zelf dat de protestmars van 12 juni 2017 door een gigantisch grote menigte werd bijgewoond (NPO verzoeker, p. 16), waaronder ook tachtig andere partijleiders met dezelfde functie binnen de partij (NPO verzoekster, p. 7-8; NPO verzoeker, p. 9, 12). Dat enkel verzoekers door de *colectivos* gevisieerd en bedreigd werden, terwijl de gevolgen voor de overige leiders niet zo ernstig waren (NPO verzoeker, p. 18), kan niet worden aangenomen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas werkelijk gevisieerd te zijn geweest omwille van hun politieke activiteiten.

Vervolgens zijn verzoekers' verklaringen over de vervolgingsfeiten niet consistent. Ten eerste leggen zij tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de belaging door de *colectivos* begon. Volgens verzoeker werden zij reeds in de week van de klachtindiening lastiggevallen (NPO verzoeker, p. 18), terwijl volgens verzoekster de *colectivos* pas actie ondernamen één à drie maanden na het indienen van de klacht (NPO verzoekster, p. 13). Hun inconsistente verklaringen zijn niet louter te wijten zijn aan een verschil in subjectieve beleving, maar aan fundamenteel uiteenlopende tijds aanduidingen over het begin van hun problemen, waardoor hun vergoelijkingen hiervoor in het verzoekschrift niet ernstig zijn. Verzoeker stelt uitdrukkelijk dat de belaging begon in de week van de klachtindiening, met concrete waarnemingen zoals een poging tot inbraak, die de week erna escaleerde in concrete acties (NPO verzoeker, p. 18), terwijl verzoekster pas na confrontatie met de verklaring van haar echtgenoot stelt dat zij twintig dagen na het incident op de protestmars geluiden in huis hoorde. Zij blijft er echter bij dat de agressie pas na een maand of twee echt begon, toen zij haar probeerden te verkrachten (NPO verzoekster, p. 14). Ten tweede zijn zij niet eenduidig over de heropflakking van de bedreigingen in San Jacinto. Verzoeker geeft aan dat hun problemen opnieuw begonnen toen er gemotoriseerde bendes langs het huis passeerden, zij met stenen gooiden, graffiti op de muur spoten en schoten losten (NPO verzoeker, p. 18), terwijl verzoekster nachtelijke geluiden en een geforceerde deur aanduidt als het moment dat zij merkten dat zij terug werden lastiggevallen (NPO verzoekster, p. 14). Dat hun verklaringen in wezen op hetzelfde neerkomen betreft geen ernstige kritiek. Dat verzoekster de gewelddadige acties van de *colectivos*, waaronder de beschieting van het huis, niet zou vermelden, kan, gelet op de ernst van deze acties, niet overtuigen. Ten derde zijn verzoekers' verklaringen over de *colectivos* die hen bedreigden in Barinas inconsistent. Verzoekster verklaart aanvankelijk dat zij

opnieuw aangevallen werden door *colectivos* uit Maracaibo die naar Barinas waren gekomen vanwege de protesten tegen de voedsel- en brandstoftekorten (NPO verzoekster, p. 10), terwijl verzoeker stelt dat het niet ging om de *colectivos* uit Maracaibo, gezien de afstand tussen de gebieden te groot is en hij niemand herkende (NPO verzoeker, p. 19). Wanneer verzoekster hier opnieuw over bevraagd wordt, verandert zij opeens het geweer van schouder, stellende dat zij niemand herkend heeft, om vervolgens te verklaren dat het om mensen ging die door P.N. waren gestuurd, en uiteindelijk te concluderen dat het allemaal dezelfde bende betreft, maar met verschillende sectoren onder hun bevel (NPO verzoekster, p. 14). Waar zij aanvoert dat zij met haar initiële verklaring simpelweg bedoelde dat het om dezelfde criminele groepering ging, vindt deze poging tot het *a posteriori* bijsturen en verduidelijken van haar verklaringen geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij verklaart immers uitdrukkelijk dat de *colectivos* die terugkwamen naar Barinas uit Maracaibo kwamen (NPO verzoekster, p. 10).

4.3.3.2. De geloofwaardigheid van verzoekers' vrees komt verder op de helling te staan door het opmerkelijk gedrag dat zij stellen na de aanval op verzoeker en de bedreigingen door de *colectivos*. Na hun verhuis naar Barinas zouden zij niet langer deelgenomen hebben aan de activiteiten van de partij uit vrees voor verdere represailles. Dat zij bij hun terugkeer naar Maracaibo dan toch besluiten om opnieuw deel te nemen aan de politieke activiteiten, zij het op minder frequente basis (NPO verzoeker, p. 10), strookt niet met de houding van iemand die stelt te vrezen voor zijn leven. Gezien de ernst van de eerdere bedreigingen, waaronder een moordpoging waaraan verzoeker slechts ternauwernood wist te ontsnappen, is het moeilijk te begrijpen dat zij er desondanks voor kozen om zich opnieuw politiek te engageren. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer voorzichtigheid aan de dag zouden leggen en niet opnieuw daden zouden stellen waarmee zij verder in het vizier van de *colectivos* zouden komen.

4.3.3.3. Indien verzoekers werkelijk dermate vaak zouden hebben deelgenomen aan politieke activiteiten, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat zij in staat zouden zijn om hiervan foto's neer te leggen. Dit geldt des te meer nu er volgens hen veel foto's van hun deelname op sociale media stonden. Dat zij deze ingevolge hun problemen met de *colectivos* verwijderd hebben, betreft dan weer een blote bewering, die zij niet kunnen onderbouwen. Zij geven aan geen andere foto's meer te hebben omdat verzoekers gsm kapot gegaan was en er geen *back-up* gemaakt was (NPO verzoeker, p. 11). Indien werkelijk alle foto's verwijderd zouden zijn, is het allerminst logisch dat verzoeker contact opneemt met zijn partijgenoten met de vraag of zij wel nog foto's hadden (*ibid.*). Bovendien zijn zij niet eenduidig over de contacten met hun partijgenoten. Initieel verklaart verzoeker dat hij geen enkele communicatie meer had met leden van de partij vanuit België (NPO verzoeker, p. 10), terwijl hij nadien stelt dat hij contact had opgenomen met enkele partijgenoten met de vraag om foto's door te sturen (NPO verzoeker, p. 11; NPO verzoekster, p. 9). Dat het enige contact de vraag naar foto's betrof en dat L. niet alleen een partijgenoot, maar ook een vriend is, biedt geenszins verschoning voor voorgaande tegenstrijdigheid. Daarnaast is het, gezien hij verklaart dat zijn partijgenoten hem lieten weten dat zij geen foto's hadden en dat zij niet weten wie die informatie bijhoudt (NPO verzoeker, p. 11), niet aannemelijk dat één van de partijgenoten opeens wel foto's kon doorsturen van verzoekers genomen tijdens een vergadering (verzoekschrift, stuk 5). Hoe dan ook, bieden zij geen dienstige verantwoording voor het gebrek aan enige foto's van hun deelname aan de marsen.

4.3.3.4. De door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet ombuigen.

De documenten aangaande hun klacht bij de politie (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) werden louter opgesteld op basis van hun verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Hoewel erin vermeld wordt dat de klacht ontvankelijk is en dat het onderzoek van de klacht in behandeling is, zijn er geen aanwijzingen dat verzoekers' klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd werd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die aldus niet meer bevat dan hun eigen verklaringen, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend en kan daaruit niet worden afgeleid dat verzoeker effectief werd bedreigd en aangevallen door de *colectivos*.

De aanbevelingsbrieven ter aanleiding van verzoekers' politieke activiteiten bij *Accion Democratica* zijn duidelijk geschreven op vraag van verzoekers, waardoor zij een gesolliciteerd karakter hebben (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Weliswaar ondermijnt het gesolliciteerd karakter op zich niet automatisch de bewijswaarde van deze documenten. Getuigschriften van een politieke beweging of persoon kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door verzoekers aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Zij hebben geen officieel karakter en geen objectieve bewijswaarde. Bovendien wordt er slechts op algemene wijze melding gemaakt van patrouilles en doodsb bedreigingen door de veiligheidsdiensten van het regime van Maduro, zonder dat ingegaan wordt op verzoekers' specifieke problemen met de *colectivos* van P.N., waardoor zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas niet kunnen herstellen.

Hoewel verzoekers medisch verslag (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) verwondingen vermeldt die verzoeker heeft opgelopen, geeft het niet weer waarvan deze letsels het gevolg

zijn en worden de omstandigheden waarin de letsels zouden zijn veroorzaakt, alleszins niet verder geschetst. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen, evenals de vaststelling dat een medisch attest ook geen uitsluitel kan geven over de ware oorzaak van de vastgestelde letsels – waarbij artsen, op basis van de verklaringen van hun patiënt weliswaar vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de letsels, maar nooit de precieze feitelijke omstandigheden kunnen schetsen – kan op grond van dit attest geen vrees in vluchtelingenrechtelijke zin worden afgeleid.

De foto's van de bewakingsbeelden laten evenmin toe enige conclusies te trekken over hun vrees voor vervolging, gezien hierop enkel onbekende mannen te zien zijn voor een gebouw (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Bovendien zijn dit loutere privé-foto's, die, door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie, geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, waardoor hun bewijswaarde zeer gering is.

Tot slot wordt niet betwist dat de paspoorten en identiteitskaarten van verzoekers en hun zoon, alsook hun huwelijksakte (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2, 6, 7), zich enkel uitspreken over de identiteit en nationaliteit van verzoekers en hun zoon en hun burgerlijke stand, doch geen ander licht werpen op de beoordeling van hun vrees en vluchtrelaas.

4.3.3.4. Er wordt verder afbreuk gedaan aan de ernst van verzoekers' vrees doordat zij nalieten om in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO verzoeker, p. 12; NPO verzoekster, p. 9). Immers vertonen zij geen gedrag dat verwacht kan worden van iemand die een dringende nood aan internationale bescherming heeft. Dat België hun voorkeur had omdat het ver van Venezuela ligt en de mensenrechten er gerespecteerd worden (NPO verzoeker, p. 12), betreft geen dienstige verantwoording om te wachten met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Van een asielzoeker, die beweert een risico op vervolging te lopen in zijn land van herkomst, kan verwacht worden dat hij zo snel als mogelijk internationale bescherming wilt tegen zijn vervolger(s) en dat het land dat hierin voorziet van ondergeschikt belang is.

4.3.3.5. De motieven van de bestreden beslissingen aangaande verzoeksters vrees voor de *colectivos* in Colombia en haar vrees naar aanleiding van haar verkrachting worden door verzoekers onbesproken gelaten. Mede bij gebrek aan dienstig verweer en daar zij pertinent, draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijft het geheel van de motieven integraal overeind.

4.3.3.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te oordelen dat verzoekers een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk te maken. De overige motieven in de bestreden beslissingen zijn overtuigend en niet determinerend. Kritiek op deze overtuigende motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming of vernietiging van de bestreden beslissingen.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Venezuela, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun politieke activiteiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengen verzoekers geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

4.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, wordt verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij hun land van herkomst verlaten hebben en er thans niet meer naar willen terugkeren omwille van de problemen die zij gekend zouden hebben naar aanleiding van hun politieke activiteiten of protesten.

Verzoekers betwisten verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin aantoonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zouden zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die

dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekers geheel ongemoeid worden gelaten, integraal overgenomen door de Raad.

Voorts brengen verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïdiseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

Nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden, waardoor verzoekers *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

4.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel, dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdiseerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekers slagen er niet in bovenstaande analyse in hun verzoekschrift te weerleggen of te ontcrachten en brengen zelf, daar zij louter verwijzen naar informatie die in lijn ligt met of dezelfde is als die waar naar verwezen wordt in de bestreden beslissingen en de aanvullende nota van de commissaris-generaal, geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Het betoog in het verzoekschrift dat zwaarbewapende en sterk georganiseerde bendes betrokken zijn bij drugshandel, afpersing, ontvoeringen en huurmoorden en het bendegeweld als politiek geweld dient beschouwd te worden, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het crimineel geweld in Venezuela in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua, Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling en regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het bestaan van een gewapend conflict in deze deelstaten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

In casu blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit de deelstaat Zulia, waar zij blijkens hun verklaringen gewoond hebben tot aan hun voorgehouden vertrek (AD CGVS, deel DVZ, Verklaringen DVZ verzoeker en verzoekster 07.06.23, punt 10). Ondanks de aanwezigheid van gewapende groeperingen in Zulia, blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging

van zijn leven of vrijheid. Uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hun hoofde niet worden ontwaard.

4.4.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------